

Arrest

nr. 232 494 van 12 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Pashtoun te zijn die de Afghaanse nationaliteit bezit. U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Nangalam (provincie Kunar). U bent gehuwd en verklaart uw hele leven in Nangalam te hebben gewoond.

In 2016 verliet u Afghanistan omwille van problemen met de Taliban. U werd verschillende keren bedreigd door de Taliban omwille van uw werk voor het leger. Uw vader ontving een dreigbrief van de

Taliban en zei u dat u niet naar huis kon komen omdat ze u zochten. U ging niet meer naar uw dorp omdat de Taliban ook al uw broer hadden vermoord. Daarom besloot u Afghanistan te verlaten.

U vluchtte via Iran en Turkije naar Griekenland. Februari 2017 kwam u aan in Griekenland. U verbleef nog ongeveer twee jaar in Griekenland. In Griekenland werd u erkend als vluchteling. U verbleef eerst in een gesloten centrum in Griekenland. Vervolgens kreeg u geen opvang meer en sliep u in parken. Op een dag besloot u een huis te huren in Kreta. In de drie maanden voor uw vertrek uit Griekenland werkte u op bloemenvelden. U verklaart problemen te hebben met de maffia in Griekenland. U verklaart dat u bestolen bent geweest door uw smokkelaar en dat u op zoek ging naar hem maar hem niet vond. U verklaart dat u een aanvraag gezinshereniging indiende maar dat er geen schot in de zaak kwam. U verklaart dat u geen financiële ondersteuning kreeg. U verklaart dat men in Griekenland de vluchtelingen niet respecteert.

U reisde naar België waar u aankwam op 18 juni 2019 en op 21 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban. U verklaart in Griekenland de maffia te vrezen en ging daar weg omdat u uw kinderen niet kon laten overkomen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), uw Grieks paspoort, uw Griekse verblijfstitel, een bankkaart, een certificaat in verband met uw militaire opleiding, een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus kreeg toegekend. U werd tevens in het bezit gesteld van een Griekse verblijfskaart, afgeleverd te Peiraias op 14 mei 2018 en geldig tot 13 mei 2021, alsook legt u uw Grieks reisdocument neer, afgeleverd op 17 maart 2019 en geldig tot 16 maart 2024.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees, of wegens een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U haalt aan dat u niet wilt teruggaan naar Griekenland omdat u daar de levensomstandigheden als ongunstig ervaart. U verklaart vooreerst dat u uw kinderen wilde laten overkomen maar u geen beslissing ontving. Waar u de wens uit met uw vrouw en kinderen herenigd te zijn, dient er worden op gewezen dat deze wens geen criterium betreft dat valt onder de conventie van Genève. Bovendien kan de periode die tot een beslissing leidt in het kader van een aanvraag gezinshereniging ook in België van lange duur zijn.

Verder verklaart u dat men in Griekenland de vluchtelingen niet respecteert (CGVS, p.6). U stelt dat u in een winkel door de politie gecontroleerd werd nadat de winkelleigenaar de politie had gebeld. Echter

hoeft dit niet zozeer te verwonderen gezien de situatie die u schetst: de winkeleigenaar zou u aan de kassa hebben gevraagd uw zak te openen, wat u om onduidelijke redenen zou hebben geweigerd (CGVS, p.6). Uit dergelijk voorval kan geenszins worden afgeleid dat u geconfronteerd werd met problemen of discriminatie vanwege de lokale bevolking.

U zegt voorts dat u bij het illegaal betreden van het land door de politie naar een gesloten centrum werd overgebracht. Gezien u na uw verblijf in een gesloten centrum werd erkend als vluchteling wijst niets er op dat u in de toekomst nog dergelijke problemen met de politie kan verwachten. Zelf verklaart u ook dat u nadien "geen enkel probleem" meer met de politie heeft gekend (CGVS, p.10).

In het kader van uw verzoek doet u voorts gelden dat u in Griekenland in eerst instantie in parken verbleef en dat u geen onderdak kreeg (CGVS, p.6, p.9). U verklaarde vervolgens dat u in Kreta een woning huurde, en dat uw familie de huur van deze woning financierde (CGVS, p.6). U zegt dat Griekenland u niet financieel ondersteunde, u verklaart ook "ze gaven me dat huis niet, ik deed het alleen" (CGVS, p.9). Het CGVS merkt op dat van de Griekse autoriteiten niet zomaar kan worden verwacht dat zij de kosten voor de huur van een woning op zich zouden nemen. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot de woningmarkt en dat er zich op het vlak van huisvesting niet langer problemen stelden.

Wat voorts betreft uw kansen op tewerkstelling in Griekenland verklaart u eerst dat er niet veel werk is en dat u niet werkte. Echter verklaart u vervolgens dat u in de drie maanden voor uw vertrek zou zijn tewerkgesteld geweest in een bloemenbedrijf. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u zich op de arbeidsmarkt begaf, werk vond, dat u dat werk ook "goed werk" noemt en dat u bijgevolg ook de kans had een bestaan uit te bouwen in Griekenland (CGVS, p.8).

Samenvattend zijn bovenstaande problemen die u aanhaalt veeleer van socio-economische aard of hebben ze betrekking op de stand van zaken wat betreft uw aanvraag gezinshereniging, niet meer en niet minder. Bovendien getuigen zij an sich niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Griekenland.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon, die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw

levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De verblijfskaart, het reisdocument en de taskara bevestigen uw identiteit die niet betwist wordt. Het opleidingscertificaat van het Afghaanse leger, uw bankkaart en de dreigbrief van de Taliban zijn documenten die door de asielinstanties in Griekenland beoordeeld werden en die mogelijks hebben geleid tot het toekennen van de vluchtelingenstatus. Uit deze stukken blijkt niet dat u zich niet in Griekenland zou kunnen hervestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan maar wel naar Griekenland waar u internationale bescherming geniet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel "20 en vlg." van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende

gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker geeft aan dat artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de Vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, de mogelijkheid geeft om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene in een andere lidstaat toegekend werd. Dit betekent niet, zo vervolgt verzoeker, dat het CGVS “het” kan doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, niet gerespecteerd worden. Verzoeker verwijst naar arrest *Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov* van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C- 428/17), waarin het Europese Hof van Justitie voor recht heeft gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houdend met eventuele kwetsbare groepen.

Verzoeker werpt op dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van begunstigden van de internationale bescherming in Griekenland. Hij voert aan dat objectieve informatie niettemin aangeeft dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk, taallessen, huisvesting en gezinshereniging. Verzoeker verwijst naar en citeert uit landeninformatie ter zake en haalt tevens rechtspraak aan.

Verzoeker herhaalt dat hij in Griekenland in zeer precare omstandigheden verbleef in een opvangcentrum voor asielzoekers, dat deze situatie tijdelijk was en dat hij verder sliep in parken. Hij wijst er opnieuw op dat zij financiële situatie zo precair was dat hij financiële steun van zijn familie vanuit Afghanistan moest krijgen. Verder stelt hij uitgelegd te hebben dat hij niet over gezinshereniging kon genieten. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in Griekenland niet afdoende toegang tot “bestaansondersteunende” voorzieningen kon krijgen.

Verzoeker benadrukt dat hij een procedure voor gezinshereniging probeerde in te dienen, maar nooit een beslissing kreeg. Dat het in Griekenland bijzonder moeilijk is, zelfs onmogelijk, om gezinshereniging te krijgen, wordt luidens verzoeker bevestigd door het AIDA rapport van maart 2019. Verzoeker voert in dit verband nog het volgende aan:

“De eiser kan niet begrijpen waarom de verwerende partij verwijst naar een “criterium” van het Verdrag van Genève betreffende het feit dat de eiser geen toegang kon krijgen tot de gezinshereniging, terwijl huidige vordering de mogelijkheid om effectief over de internationale bescherming in Griekenland te kunnen genieten, en niet over de bepaling van de vluchtelingstatus conform het Verdrag. Dit element is bijgevolg niet relevant.

Dat de procedure in België ook van lange duur kan zijn is evenals geen antwoord aan het element aangehaald door de eiser, rekening houden met de objectieve informatie over de situatie in Griekenland waaruit blijkt dat het bijna onmogelijk is om beslissing te verkrijgen, terwijl in België de procedure gerespecteerd wordt en de termijn van 9 maanden niet overschreden.

Deze elementen tonen dat de eiser niet in Griekenland kan verblijven, aangezien zijn daar over geen effectieve internationale bescherming kan genieten, aangezien in Griekenland één van de rechten voortvloeiend uit het status van internationale bescherming, conform artikel 23 van de richtlijn 2011/95 (kwalificatie), ontzegd werd.

Het is opmerkelijk dat het administratieve dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk komt dat deze elementen die door de eiser aangevoerd, door de verwerende partij geanalyseerd werden.”

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen of hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/5, 48/7, en de artikelen 18

en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel “20 en vlg.” van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat dit artikel bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-108). Derhalve beschikt artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van het artikel reeds werd omgezet in de Vreemdelingenwet.

De schending van voormelde richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.1. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland en hij er in het bezit gesteld is van een Griekse verblijfskaart geldig tot 13 mei 2021, en een Grieks reisdocument geldig tot 16 maart 2024 (adm. doss., map documenten).

Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

2.3.2. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande

deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“U haalt aan dat u niet wilt teruggaan naar Griekenland omdat u daar de levensomstandigheden als ongunstig ervaart. U verklaart vooreerst dat u uw kinderen wilde laten overkomen maar u geen beslissing ontving. Waar u de wens uit met uw vrouw en kinderen herenigd te zijn, dient er worden op gewezen dat deze wens geen criterium betreft dat valt onder de conventie van Genève. Bovendien kan de periode die tot een beslissing leidt in het kader van een aanvraag gezinshereniging ook in België van lange duur zijn.

Verder verklaart u dat men in Griekenland de vluchtelingen niet respecteert (CGVS, p.6). U stelt dat u in een winkel door de politie gecontroleerd werd nadat de winkeleigenaar de politie had gebeld. Echter hoeft dit niet zozeer te verwonderen gezien de situatie die u schetst: de winkeleigenaar zou u aan de kassa hebben gevraagd uw zak te openen, wat u om onduidelijke redenen zou hebben geweigerd (CGVS, p.6). Uit dergelijk voorval kan geenszins worden afgeleid dat u geconfronteerd werd met problemen of discriminatie vanwege de lokale bevolking.

U zegt voorts dat u bij het illegaal betreden van het land door de politie naar een gesloten centrum werd overgebracht. Gezien u na uw verblijf in een gesloten centrum werd erkend als vluchteling wijst niets er op dat u in de toekomst nog dergelijke problemen met de politie kan verwachten. Zelf verklaart u ook dat u nadien “geen enkel probleem” meer met de politie heeft gekend (CGVS, p.10).

In het kader van uw verzoek doet u voorts gelden dat u in Griekenland in eerst instantie in parken verbleef en dat u geen onderdak kreeg (CGVS, p.6, p.9). U verklaarde vervolgens dat u in Kreta een woning huurde, en dat uw familie de huur van deze woning financierde (CGVS, p.6). U zegt dat Griekenland u niet financieel ondersteunde, u verklaart ook “ze gaven me dat huis niet, ik deed het alleen” (CGVS, p.9). Het CGVS merkt op dat van de Griekse autoriteiten niet zomaar kan worden verwacht dat zij de kosten voor de huur van een woning op zich zouden nemen. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot de woningmarkt en dat er zich op het vlak van huisvesting niet langer problemen stelden.

Wat voorts betreft uw kansen op tewerkstelling in Griekenland verklaart u eerst dat er niet veel werk is en dat u niet werkte. Echter verklaart u vervolgens dat u in de drie maanden voor uw vertrek zou zijn tewerkgesteld geweest in een bloemenbedrijf. Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u zich op de arbeidsmarkt begaf, werk vond, dat u dat werk ook “goed werk” noemt en dat u bijgevolg ook de kans had een bestaan uit te bouwen in Griekenland (CGVS, p.8).

Samenvattend zijn bovenstaande problemen die u aanhaalt veeleer van socio-economische aard of hebben ze betrekking op de stand van zaken wat betreft uw aanvraag gezinshereniging, niet meer en

niet minder. Bovendien getuigen zij an sich niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van Griekenland."

Met het louter herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen, slaagt verzoeker er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker financiële steun genoot van zijn familie in Afghanistan, toont niet aan dat hij geen toegang heeft tot de huisvesting en werkgelegenheid in Griekenland. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker hekelt dat hij in Griekenland geen gebruik kon maken van gezinshereniging, stelt de Raad vast dat verzoeker kritiek uit op de gevoerde procedure in Griekenland. Dergelijke wetskritiek, die betrekking heeft op de vigerende Griekse wetgeving, acht de Raad niet dienstig in het kader van voorliggend beroep. Verzoeker toont evenmin aan dat hij zijn eventuele kritieken ter zake niet kon doen gelden in Griekenland noch dat er hem daartoe geen effectieve beroepsmogelijkheid ter beschikking stond. De Raad wijst erop dat het doel van de asielprocedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoeker internationale bescherming behoeft tegen mogelijke daden van vervolging in het land van herkomst of, *in casu*, de Europese lidstaat die verzoeker reeds internationale bescherming verleende, omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling, heeft verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Het feit dat verzoeker in Griekenland (nog) geen gezinshereniging heeft verkregen, valt niet onder vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande kan niet worden gesteld dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar een beslissing van The Human Rights Committee en naar uitspraken van een Duitse rechtbank en de Nederlandse Raad van State, is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

2.4. In acht genomen wat vooraf is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.6. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS